

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku J. W.
przy uczestnictwie T. S., B. S., K. M. i Miasta W.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 listopada 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 17 czerwca 2015 r., sygn. akt V Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i odstępuje od obciążenia wnioskodawczyni kosztami
postępowania kasacyjnego,**
- 2) przyznaje radcy prawnemu J.M. prowadzącej
Kancelarię pod adresem ul. W., W. od Skarbu Państwa Sądu
Okręgowego w W. kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych,
powiększoną o należny podatek od towarów i usług
tytułem pomocy prawnej udzielonej uczestniczce z urzędu
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżąca wskazała na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej to nie występuje ta przesłanka przyjęcia jej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100). Przypomnieć należy, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że jest ona oczywiście uzasadniona, to w uzasadnieniu wniosku powinien on zawrzeć wywód prawny wykazujący takie kardynalne naruszenie prawa (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 135, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, LEX nr 421035, z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, LEX nr 201037). Skarga kasacyjna takiego przekonującego wyvodu nie zawiera.

Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest

związany dokonanymi przez Sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Żaden z powołanych w skardze przepisów nie został naruszony w kwalifikowany sposób, co trafnie podniesiono w odpowiedzi na skargę kasacyjną uczestniczki K.M. Przy badaniu przesłanek zasiedzenia udziału jednego współwłaściciela przez drugiego nie stosuje się domniemania określonego w art. 339 k.c. Jak wyjaśnił już Sąd Najwyższy w powołanym przez Sąd Okręgowy orzeczeniu z faktu posiadania rzeczy przez jednego ze współwłaścicieli wynika jedynie to, że korzysta on z rzeczy zgodnie z prawem. Niewykonywanie posiadania przez innego współwłaściciela nie oznacza natomiast, że współwłaściciel posiadający przejął rzecz w samoistne posiadanie w zakresie jego uprawnień. Mając na uwadze dodatkowe ustalenia Sądu Okręgowego, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) nie doszło także do naruszenia we wskazany sposób art. 122 § 3 k.c. w zw. z art. 175 k.c.).

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).